

Τρίτη ματιά

Ενα φάντασμα πάνω από την Ευρώπη

Ενα φάντασμα πλανιέται και σήμερα πάνω από την Ευρώπη. Το φάντασμα των σκοτεινών δυνάμεων, οι οποίες συνωμοτούν για να ανατρέψουν τα ιερά και τα όσια της εξουσίας που κυβερνά με σιδηρά ράβδο τους λαούς τιμωρώντας την παραμικρή απόπειρα ανεξαρτησίας και παρέκκλισης.

πρωτοεμφανίστηκε στα τέλη του 18ου και στις αρχές του 19ου αιώνα. Ήταν η εποχή της Γαλλικής Επανάστασης και των Ναπολεόντειων πολέμων.

Ο φόβος που τότε γεννούσε ήταν τόσος που και μετά την ήττα του Ναπολέοντα, το 1915, η Ιερά Συμμαχία, δηλαδή οι μεγάλες Δυνάμεις της εποχής, συνασπίστηκαν στο συμβούλιο της Βιέννης και δημιούργησαν την Ιερά Συμμαχία για να αντιμετωπίσουν τις δολοτλοκίες του σατανικού -όσο και ανύπαρκτου- «διευθυντηρίου των Παρισίων», του γενικού δηλαδή στρατηγείου των απανταχού επαναστάσεων, που βέβαια υπήρχε μόνον στο κεφάλι των απανταχού εστεμένων και των ανακτοβουλίων τους που ένιωθαν τον σεπτό τους τράχηλο να ανατριχιάζει στη μνήμη της καρμανιόλας. Η Ιερά Συμμαχία δεν ήταν αστεία υπόθεση. Συγκέντρωνε δυνάμεις πολύ πιο σημαντικές από τη σημερινή Ευρωπαϊκή Ένωση

που επιμένουμε να αποκαλούμε Ευρώπη. Ποσοτικά έφτανε πραγματικά από τον Ατλαντικό ως και πέρα από τα Ουράλια, περιλαμβάνοντας πλην των Αγγλων, των Γάλλων, των Πρώσων και των αυτοκρατοριών της Αυστροουγγαρίας και της Ρωσίας όλη την άλλη Ευρώπη με τις αποικίες της και έχοντας θέσει υπό οικονομική κηδεμονία τον μεγάλο ασθενή, την Οθωμανική Αυτοκρατορία. Ποιοτικά είχε να επιδειξει μορφές σαν τον Μέτερνιχ, το ίνδαλμα του κυρίου Κίσιντζερ, που η πολιτική ιδιοφύΐα του πόρρω απείχε από τα χονδροειδή τερτίπια και τους εκβιασμούς των κ. Σόιμπλε, Μέρκελ κ.ά.

Μ' όλα ταύτα, το 1821, ελάχιστα χρόνια μετά το συνέδριο της Βιέννης, ένας απροσάρμοστος, «ανώμαλος» λαός ανταρτών, στο νοτιοανατολικό άκρο της ευρωπαϊκής ηπείρου, ξεσηκώθηκε κάνοντας να τρίξουν τα θεμέλια της τότε «ενωμένης» -με την απειλή της άγριας κατατίσης- Ευρώπης και προδιαγράφοντας τη σταδιακή αποσύνθεσή της. Στον επόμενο αιώνα, οι δύο παγκόσμιοι πόλεμοι μας έδειξαν μια Ευρώπη όχι Ενωμένη αλλά σπαρασσόμενη από τη λυσσαλέα σύγκρουση των εθνικισμών, των τάξεων και των ατομικών εγωισμών. Η εκ των άνω επιβεβλημένη ενοποίηση είχε δώσει τη θέση της στη θανάσιμη πολυδιάσπαση - και η περίπτωση δεν είναι βέβαια η μοναδική. Στο τέλος του 200ύ, η διάλυση της Σοβιετικής Ένωσης, που είχε επιβάλει ως ιδεολογικό

θεμέλιο την πλαισιατική ενότητα του διεθνισμού -ιδεολογικού προσχήματος όλων των σοβιετικών επεμβάσεων- σήμανε την αποχαλίνωση των εθνικισμών και των φονταμενταλισμών προς όφελος τελικά των ψηφιαλιστικών δυνάμεων, που μέχρι σήμερα, αν σκεφτούμε την Ουκρανία, προσφέρουν χείρα βοηθείας με αντάλλαγμα την εξαθλίωση και την υποταγή.

Το φάντασμα της ανταρσίας, της αποστασίας, της διάσπασης, με οικονομικό υποτίθεται μόνο προσωπείο πλανιέται και σήμερα πάνω από την Ενωμένη Ευρώπη. Οι πολιτικές της λιτότητας, της βίαιης δημοσιονομικής προσαρμογής, τα σχέδια για μια Ευρωπαϊκή Ένωση δύο ταχυτήτων, οι απειλές έξωσης όσων παρακούν στο ελάχιστο είναι τα σημερινά ανάλογα των στρατευμάτων της Ιεράς Συμμαχίας. Το αποτέλεσμα όμως αυτής της καταπιεστικής ενοποίησης είναι και πάλι η θεαματική ανάδυση των διασπαστικών δυνάμεων, που η πολιτική αυτή υποτίθεται ότι έχει για αποστολή να τις εξαλείψει. Ο ευρωσκεπτικισμός, κομψή λέξη για να δηλωθεί η απέχθεια για μια αντιλαϊκή Ευρωπαϊκή Ένωση, η επάνοδος των ακροδεξιών κινημάτων και η άνοδος τους εκεί όπου, όπως στην Ελλάδα, είχαν υπάρξει σε μικρό μόνο βαθμό είναι και πάλι ο καρπός του βίαιου και αλαζονικού σύγχρονου συγκεντρωτισμού. Μια τελείως άλλη ενότητα είναι το ζητούμενο. Μέσα και έξω από την Ελλάδα.

ALBRECHT DÜRER, «MELANCHOlia»